

som det maatte vise sig, at hvad der hidindtil er slet, ikke er tilstrækkeligt, og dette er jo givet. Selv om man bliver slaagne ved den Form for Ordningen af denne Route, at den er i Hænderne paa det forenede Dampskibsselskab, er det jo forudsat, at der maaske findes en Udvidelse Sted. Et Skib er ikke tilstrækkeligt til at besørge denne Route, men jeg gaar ud fra, som sagt, at naar denne Sag er henlagt under Landbrugsministeriet, vil ogsaa dette Hensyn blive bestemmende for de Skridt, som maatte blive foretagne i Fremtiden.

Der er paa § 19 under Indenrigsministeriet et Spørgsmaal, som jeg ogsaa vil tillade mig at fremdrage, det er nemlig Sygefaskerne. Vi ere nu naaede til det Punkt, at det Beløb af 500,000 Kr., som Sygefaskeloven stiller til Disposition, er opbrugt eller i alt Fald er i Færd med at blive opbrugt. Det sidst aflagte Statsregnskab viser en Udgift paa denne Konto af, jeg tror, 475,000 Kr., og da der i Løbet af det nu løbende Finansaar selvfølgelig atter er kommet en betydelig Tilgang, kan man sikkert gaa ud fra, at dette Beløb nu er udtømt. Da jeg var Ordfører, den Gang Loven i sin Tid blev behandlet her i Folketinget, tør jeg vel udtale, at det vistnok blev betragtet som en Forudsætning fra alle Sider, at naar dette Beløb af 500,000 Kr. ikke længere strakte til, maatte der sørges for Udveje til at gaa videre, at ikke Lovens Virkninger i sig selv skulde blive indskrænkede paa Grund af Summens Begrænsning. Naar man satte en Grænse af 500,000 Kr. ind den Gang, var det slet og ret, fordi man var bange for at disponere over større Beløb, end man den Gang havde Udset til at have til Raadighed. Nu, da der ikke længere kan blive Spørgsmaal derom, henstiller jeg, altsaa til den meget ærede Minister, at der bliver foretaget Skridt, som give Udgang til, at Sygefaskeloven fremdeles kan vedblive at virke uden Hensyn til den i sin Tid opstillede finansielle Grænse.

Under Justitsministeriet er der en Post, som jeg vil tillade mig at omtale, idet den har en næsten skrækindjagende Tendens til at vokse. Det er Virkningerne af Loven om de smitsomme Sygdomme, som vi jo reviderede i 1892, men som jo ellers gaar tilbage til ældre Dato. Man gjorde den

Gang Regning paa, at der skulde bruges et Beløb dertil. De vide alle, at Staten udreder Halvdelen af disse Udgifter, og at den øvrige Halvdel paahviler Kommunerne og Købstæderne — af indtil 300,000 Kr. Det sidste Statsregnskab tror jeg udviser 700,000 Kr., og for det kommende Finansaar paaregnes der en Udgift af 600,000. Det ser dog virkelig ud, som om der paa dette Omraade anvendes mindre Økonomi, end man havde paaregnet, og som der kunde ventes! Det er jo ganske overordentlig, hvorledes Summen stiger, og den har vistnok Tendens til at stige endnu yderligere. — Medens jeg er under Justitsministeriet, vil jeg gerne tillade mig at henlede den højtærede ny Justitsministers Opmærksomhed paa et Spørgsmaal, som ogsaa tidligere har været under Behandling, og som der jo vistnok nu er Anledning til at fremdrage, efter at Nationalbanken har saæet en ny og saa fremragende Leder som den forhenværende Justitsminister er. Det er et Spørgsmaal, som vi her have drøftet, om hvorvidt det ikke vilde være hensigtsmæssigt at aabne Udgang til Udstedelse af et noget større Seddelbeløb, end der hidtil har fundet Sted fra Nationalbanken, eller rettere sagt et Seddelbeløb, som ikke er fundet i forhaandenbarende Metaller. Jeg skal ikke her komme ind paa det Spørgsmaal, som jo er meget omstøttabelt og vil blive det fremdeles, hvilken Virkning Pengemidlerne have paa Konjunkturerne og paa Priserens Falden og Stigen, men det har man jo ogsaa set antydet, at et Surrogat for de muligt manglende Penge har man i Sedler, og der vilde vel være en Lettelse deri ogsaa for Omsætningen i det hele, om der fandtes et større Beløb til Raadighed. Derfor der aabnedes Nationalbankens Udgang til at udstede et større Beløb i ufindere Sedler end hidtil, er det givet, at det kun kunde finde Sted, naar det samtidigt paalagdes Banken at forrente et saadant Beløb paa passende Maade til Statskassen, og der vilde vistnok derved aabnes en meget let Udgang til at vinde en ny ret betydelig Indtægt for Statskassen, som kunde løbe op til adskillige hundrede Tusinde Kroner. Ogsaa dette er jo ikke nogen ny Tanke. Jeg henstiller kun til den højtærede Justitsminister at tage dette Spørgsmaal under Over-